

Turbók Attila

Itt élek, itt lakom

Itt élek,
itt lakom,
e társasházi ősvadon
legalsó
emeletén.

A málló vakolatú
házfalon
(mint kusza képregény)
porfelhők krikszkraksz
lepedéke.

Itt élek huszonöt éve.

Pincedoh
és macskaszag
szintén
itt lakik,
csótány, salétrom, rozsdá, nagy
szemétkupac:
szomszédjaik.

Évekig hordtam
menzacosztot
a szemközti iskolából,
a tantermek pisla fénye
szobámba
átvilágol.

*(itt tanultak évekig a lányok széles zebra volt ugróiskolájuk
átszökkentek reggel friss tudás játszóterére nem késtek soha beértek csengetésre
tudtam amíg én dolgozom jó kezek őrködnek szépen
pallérozandó elméjük érdekében)*

TURBÓK ATTILA (1943) költő, műfordító, újságíró. Utóbbi kötete: *Lepketánc* (2009).

Innen libbent el
- mert svábhegyi dús életre vágyott -
tüllkendős ifjú feleségem
nagy dühvel,
pávakevélyen.
Szégyen? Nem szégyen?
Túléltem.

Kétszáz méterre tőlem
még áll a
bábaképző,
az egykori szülőszoba.
Innen sikoltotta
világgá
anyám,
hogy vérben,
lucokban,
párás gyöngyözésben
életre siklott
kicsi fia.
Júliusi, tündöklő
fényben.

Dúlt a jövőendő háborúja.

Mit lát ma
a megtorpanó?
Emléktáblát,
de a
piszkos ablak
felirata
sziszegi halálra sértve, hogy
ELADÓ, ELADÓ, ELADÓ!
Szülőotthon
gyermek nélkül?
Valóban,
mire való?

*(Itt dübörgött a nyomda is a sarkon hamvadó Szikra rab-Népszabadság
részeg zsurnaliszták éjszakai klubja költők besúgók kékharisnyák kétes menedéke
ők düllöngtek itt olcsó bort jobb 'honort' remélve
ami ha jött is legtöbbször késve)*

Lerombolták
a házat
új Botondok.
A szélesen kilengő,
faldöntő
vasgolyó
ütődött, döngött, kilengett, újra kongott
(fényképezték sokan, svédek, hollandok),
az épület végül
(bakó előtt király)
fáradtan térdre omlott.
Sírja évekig
üresen állt.
Megadta magát
e ház
éppúgy,
mint a *színház*,
a nemzeté, korábban.
Két korszak,
kétféle láz,
a pusztítás idült korában.

Épült helyette
peckes shopping center,
a Corvin mellé, egyedül félne,
azóta arabok, békés
feketék bérlik
a sarkokat,
Allah nevében.
Jó ez így, kérem,
szép ez így, kérem,
e történelmi városrészben,
a magyar kultúra hintabölcsejében.

Dülleszkedően hamis név:
Palotanegyed!
Igaz, csak a pereme,
de a
leg-
korhűbb helyszíne-díszlete
bármely
háborús katasztrófafilmnek.

A szeplős golyónyom
eredeti,
a csupasz hátú Vénusz arca sminktelen,
látszanak himlőhelyei,
a tégláig mezítlen utcafront pedig
maga a kasszasiker.
„Like in Cuba”
csettint lazán a kameraman
a majdani 3D-s képre,
csak a mi superhősünk
(a fejbőlött lótetem),
vonaglik véresen
vonszolva az úttest közepére.

*(az utca egyébként kétnevű szavaztunk róla: Somogyi Béla Rökk
az egyik név mulandó régóta a másik sem örök
egyszer hiszem majd új nevet kap e koszlott házfalak közötti félig-utca
egyét véglegesen amelyet egyaránt elfogad s szeret polgár maradék kommunista)*

*

„Ne má' te, ne má', ne má'
hová fucc, Ámándá, hé,
dikmá' há', purdé.”
És Nicolette, Juliette, Noé,
nem ám
Piroska, Zsolt, Kincső, Lehel,
de Olivér, Győzike,
olvadó Caramel.
Új nyelvet tanul
az utcanép,
új stílust, új köpést,
lassan kiúszik (árvízi stég alól)
az elcsengő hullámverés,
Krúdyé, Mikszáthé, Bródyé,
az itt holt Nagy Lajosé,
helybéli avatottaké,
Cholnokyé, Tormay Cécile-é,
foszlik a múlt, átvérzett gyolcskötés,
kevert mintázatú (eklektikus) pólya,
új korszakba kezd,
ketyeg
a bomba-szenvtelenségű
mélyzöld falióra,

a szépséges és züllött Budapest
maga a hanyatló Róma
utolsó délutánja,
szökött légiója,
nagy ívben elrepül ugyan még
a 32-es háziezred bakájának kezéből
a legutolsó gránát,
de senkit nem érdekel,
hol van,

az a haza már csak
játékszer a porban,

az utcanép pediglen
új históriát tanul
(még báván, öntudatlanul),
*„dikmá' há', nocsak, na, né,'
gyöngyöcském, fénylő szembogaram,
jössz-e má', Ámándá, hé!”*

Pillangóidő

Visszaadtad örökségedet,
a budai csöndes kis lakást.
Nem kértél cserébe semmi mást:
kételyek nélkül szeresselek.

Visszavágytál Amerikába,
tengermorajhoz, az égiek
küldöncei közé, talán ha
szót értesz velük, segítenek.

Sámánok égövén reméltél
gyógyulást, a titkos Peruban,
felhők fölött, a szent szegélynél,
ahol a nagy Machu Picchu van.

Harminchat éved épp csak fele
az enyémmnek, pillangóidő,
bábsorsa árnyakkal van tele,
libbenése fénnel mérhető.

Miféle erő húz az égbe,
miféle átok döngöl porba?
Rejtelmek buzgár-szenvedélye
szép arcodat körülcsobogja,

szivárványröptöt delejeztél
magadnak térben és időben,
rabszolgálynak, holt ikertestvér
árnyképe sejtelmekbe szóttan

feszült benned, suhanni vágyott,
siklott sasszárnyak erejével,
fesz távolsága földdel-éggel
érintkezett, s te drága látnok,

lettél ábrándok keverője,
színek ármánya fénypalettán,
ki tudja, épp ez okozott tán
sejtrobbanást fészkedbe nőve,

ki érti, hogy gyújtóterében
tobzódnak árnyak-illanások,
de tested izzik mészfehéren
(vigyáznod kéne rá, vigyáznod),

illene végre megértenem,
hogyan halni jobb, mint rogyva élni,
búvárharang-mélyben enyészni
mérgezett hullámú tengeren,

a betű öl, a lélek zárva,
lakatja már javíthatatlan,
rejtőzöm éjbe, hallgatásba,
vakhit foszfor-mellénye rajtam.

*

*(mindegy, mi véd, mi oltalmaz, drága,
istenujj? a kemoterápiára
mondott nem? remény szinergiája?
mindegy, mi véd, mi oltalmaz, drága.)*